

skimi izgubami odbite. Po noči se je umaknil sovražnik, pustivši na bojišču na stotine mrtvih in težko ranjenih, nazaj v svoje 600 do 1000 korakov oddaljene postojanke.

Istotako so bili odbiti vsi ruski napadi pri Jaslovicah južno od Bučaca ter pri Usjakovu ob Dnjestru.

Na besarabski bojni črti je bilo na Silvestrovo razmeroma mirno.

Dne 2. januarja.

Sovražnik je sedaj zopet pričel svojo ofenzivo tudi proti besarabski bojni črti armade generala Pflanzer-Baltina. Ko je že v noči na novo leto dvakrat in na novega leta dan predpoldne i totako dvakrat brezuspešno poskušal udreti v naše postojanke, je ob 1. uri popoldne zopet vnovič hudo napadal utrdbe pri Toporocu; napad je pa bil od hrabrih braniteljev v bojnem metežu odbit. Dve uri pozneje je prodiralo na cmenjenem prostoru šest ruskih polkov, ki so pabili večinoma zopet odbiti. Le na ozemlju enega bataljona se boj na Novega leta dan ni bil zaključen. I gube sovražnika ob besarabski bojni črti so izvanredno velike.

Našo bojno črto ob Strypi severno-izhodno od Bučaca je sovražnik na Novega leta zjutraj zopet napadel. Napad se je izjalovil ravnotako, kakor ruski sunek proti nasipimi severno-izhodno od Burkanova.

Število v zadnjem tednu ujetih Rusov v izhodni Galiciji znaša 3000 mož.

Dne 3. jan.

Tudi včeraj dne 2. januarja so se vršili ob besarabski bojni črti celi dan srčiti boji. Sovražnik je storil vse, da bi predril naše črte na ozemlju Toporovca. Vse poskuse predreti je izjalovil hrabri odpor naših junaških čet. Število ujetih Rusov znaša 3 častnike in 850 mož.

Ob izlivu reke Seret, ob spodnji Strypi, ob potoku Kormin ter ob reki Styr so bili odbiti po samezni ruski sunki.

Zakaj Rusi napadajo?

Mnogi nepristranski vojni strokovnjaki, ki dobro poznajo težaven položaj ruske armade — veliko pomanjkanje častnikov in dobrega moštva — pravijo, da Rusi skoro gotovo nimajo namena začeti z novo veliko ofenzivo proti nam. K zadnjim napadom na našo fronto so jih najbrž prisilili Angleži in Francozi in tudi Italijani, da bi vsled ruskih napadov v Galiciji in Bukovini bilo naše armadno vodstvo prisiljeno, odtegniti nekaj svojih čet iz balkanskega in italijanskega bojišča, kjer našim sovražnikom precej slaba prede. Mi smo ob Strypi, Dnjestru in sploh na celi ruski bojni črti močno utrjeni in se nam torej ruskih navalov ni treba posebno bati.

Kako je bilo ob Dnjestru.

Slovenski vojak Ivan Zupčan, doma iz Dobrovlja pri Mariji Nazaretu, piše svoji mami, sestri in bratu:

Dragi mi domači! Prosili ste me, naj vam opišem kakšen dogodek iz vojaškega življenja. Opisal vam bom nek dogodek, ki sem ga doživel ob Dnjestru blizu besarabske meje. Bilo je neki večer, precej že po solnčnem zahodu. Jaz in trije drugi korenjaki smo bili odbrani za patroljo. Mislil sem si: salamski ruski medved, če se srečava, se tova dala, da se bodo kar iskre kresale. Ta večer sem imel povsod smolo. Že ko smo prišli iz našega strelskega jarka do žične ograje in smo lezli tam skozi, sem se jaz tako opraskal po rokah, da sem nevoljen malo porantail, a na to sem kmalu pozabil, ko smo šli dalje. Koračil sem naprej, oni trije korenjaki pa za menoj. Nekaj časa je šlo dobro. Toda kaj pa je to? Naenkrat mi je zmanjkalo tal pod nogami. Na moje veliko začudenje sem se valil po grozni strmini dol naravnost proti Dnjestru, ki teče spodaj. Nekaj časa je bila glava navzdol, nekaj časa pa noge. Seveda sem se kmalu naveličal te vožnje. Zagrabil sem se za grm, ki je bil k sreči na tistem kraju in sem se tako srečno ustavil. Ko bi ne bilo tistega grma, pa bi se bil peljal v Dnjestr kopat, kar bi pa ne bilo posebno prijetno, zakaj brila je mrzla burja, pa tudi prav varno bi ne bilo, kajti Dnjestr je veličanska reka, kakor pet Savinji. Tovariši so se mi smejali na vso moč, ko sem po bregu prikobacal nazaj na vrh. In hajdi, pa smo koračili dalje. Kar naenkrat smo nalezli na rusko patroljo. Mi smo je prej zapazili in smo začeli streljati, a tudi Moskali nam niso ostali dolžni. Pa smo se dali! Drug drugega smo spravljali na drugi svet. Ostali štirje Rusi pa so jo urnih krač pobrisali, mi korenjaki pa smo se živi vrnili v strelski jarek. Tudi jaz sem pozneje parkrat tako bežal pred Moskali, da so mi kar pete živžgale, pa sem jim le ušel, četudi smo bili zelo blizu skupaj.

Rusi so sami velikokrat rekli, da Avstrijca ni mogoče ujeti, če ga že za tornistro drži, pa jo Rusu v roki pusti, sam pa uide. Jaz jim tudi tornistre nisem pustil, bi je bilo škoda.

Ne dolgo po tem dogodku smo se poslovili od Dnjestra, pa smo šli nad Labe. Italijani streljajo kakor blazni, ali njih infanterija je pa plašljiva, kakor zajci. Tri dni pozneje, ko smo se pripeljali na laško bojišče, sem bil ranjen od italijanskega šrapnela v nogo. Bil je to grozen dan, kakor v peklju. Najprej je priletela granata in me je tako zasula, da sem se komaj iz prsti izkopal in potem je priletel šrapnel in se razpočil ravno nad mojo glavo in me ranil v desno nogo. Sama Mati božja me je varovala smrti. In tega dneva ne pozabim nikoli, če še tudi živim sto let.

Grobovi naših junakov.

Podlovec Martin Zabota, doma iz Slamnjava pri Ljutomeru, piše svoji ženi:

Ker nam Rusi ne dajo miru ne po noči, ne po dnevih, smo jih tako zdelali, da leži pred našimi postojankami nekaj stotin mrtvih ruskih vojakov. Zdaj mirujejo, ker so sprevideli, da se s slovenskimi lovci ni dobro igrati. Kako hrabro se bori naš lovski bataljon, je najboljši dokaz dejstvo, da je bilo zadnji mesec zopet nad 40 hrabrostnih svetinj razdeljenih med slovenske junake. In z nami se je bojeval tudi junaski bosensko-hercegovski pešpolk štev. ...

Ne daleč od nas in od naših postojank je mesto naših padlih junakov. Majhna in tiha dolinica; ob robu veliki križ iz brezovega lesa. Na desno in levo se vrstijo grobovi junakov, osem po številu. Vsi ti grobovi so lepo urejeni, ob vsakem je nagrobni križ z lepim napisom. Na vsakem grobu so povezani pisari šrapnelov in v njih ovetlice. Zemlja okrog grobov je posuta z belim peskom, pokopališče je ograjeno z brezovim lesom. V kotih so nasajene smrečice. Bele stopnice vodijo k vratom, na katerih je pisano na levi strani: „Padli lovci“, na desni pa napis: „Počivajte v miru, junaki! Bili ste hrabri in zvesti do smrti!“ Tako spijo naši padli junaki in bratje vojni sen. Smrt jih je pokosila v cvetju let, ko so vršili najvišjo domovinsko dolžnost. Lepa in častna je smrt junaka na bojišču! — Martin Zabota, podlovec.

Italijansko bojišče.

Z italijanskega bojišča razglasa naš generalni štab: da se ni zgodilo nič posebnega.

Ob Novem letu sta si francoski predsednik Poincaré in italijanski kralj želela, da bi bila njih domovina velika in njih armada slavna.

Italijanska gosposka in poslanska zbornica sta poslali svoje zastopnike v glavni stan, da voščijo kralju Novo leto. Kralj jim je odgovoril, da se ne vrne prej domov v Rim, dokler ne postane zmagovalec. Bo pač moral v glavnem stanu počakati svojo smrt, verolomni Emanuele.

Pri Milanu in Ferari so zopet trčili vlaki skupaj, pri čemur je bilo ranjenih 25 oseb.

Slovenski fantje in možje stojimo kakor skala.

Slovenski fantje pešpolka štev. 47 nam pišejo z južnega bojišča:

Ljubi mi domači! Vprašate me, kako sem obhajal Božične praznike. Naznanjam vam, da sem jih obhajal v strelskih jarkih, pred sovražnim polentarjem. Ravno ob polnočni uri, ko smo se spominjali rojstva Gospodovega, nas je napadel sovražnik s hudo silo. Vendar smo ga z božjo pomočjo dobro naklestili in pregnali od naših postojank. Mi slovensko-štajerski fantje in možje, ki stojimo tukaj kakor skala za domovino in presvilega nam cesarja, smo mu dali zobat jeklenih črešenj, da se je moral vrniti s krvavimi glavami. Veseli nas tudi, če dobimo slovenske častnike na bojno polje, ker s tem si delamo tu kratki čas.

Mnogo srčnih pozdravov vsem domačim in čitateljem „Slovenskega Gospodarja“ in „Straže“, ter srečno in veselo svidenje, če ne tukaj na zemlji, potem pa nad zvezdami. Franc Žižek od Sv. Benedikta v Slov. gor.; Ignac Urbanija od Sv. Urbana pri Ptuj; Ignac Murko od Sv. Lenarta v Slov. gor.; Ludovik Pšeničnik, poddesetnik, od Sv. Marjete ob Pesnici; Anton Tišler od St. Ilje v Slov. gor.; M. Harb od Sv. Marjete ob Pesnici; Jožef Fluher od Sv. Barbare v Slov. gor.; Alojzij Požgan od St. Janža na Dravskem polju.

Po seštih mescih.

Ivan Šepetauc z Bizeljskega nam piše:

Te dni mine šest mesecev, kar nam je laški zahrbtnež napovedal vojsko. Naša armada, stoji kakor živ zid napremakljivo na svojih postojankah. Izdajalec se vedno zaganja v nas, a se vrača le s potrtimi rebri nazaj. Dne 23. listopada smo imeli pripravljenih za Laha več zabojev ročnih in puškinih gra-

nat. Bili smo čisto brez skrbi v našem kritju, ko javi naenkrat straža, da Lah koraka proti našemu bregu. Menda bi rad imel daljši razgled na morje. G. narednik Zaveršnik je takoj vse pripravil za lov na kosmate polentarske glave. Pa kako je bilo prijetno gledati, ko je marsikateri strahopetec strepetal za kamenom. To je bila prav prijazna igra, kakor v kinogledališču v Ljubljani, samo malo bolj krvavo je bilo. Dokler imamo takšne gospode voditelje in podčastnike, kakor je g. narednik Završnik in še drugi, se ni treba bati naši stotnji poraza.

Kako je ob Soči.

Anton Alt piše svojemu bratu č. g. Altu, Kaplanu v Slov. Bistrici:

Dan se je nagnil. Poslednji žarki zahajajočega solnca padajo na bojišče ter se poslavljajo od mnogih pač zadnjikrat v življenju. Cel dan so grmeči topovi ter sipali svoj pogubonosni ogenj med številne vrste pogumnih bojevnikov. Napočil je večer, napočila noč, bojni grom poneha, vsak si želi majhnega počitka. Mnogi in mnogi že počivajo in spavajo tu smrtno spanje. Podamo se v naša kritja, napravimo ogenj, da si vsaj na večer ogrejemo premle ude.

Vojaki, za to pripravljeni, gredo in pregledajo bojišče in nosijo na vojaških nosilih ranjence v že pripravljene vojaške bolnišnice. Padlim tovarišem pa pripravljajo tovariši pri čarobnem svitu blede lune zadnji počitek v skupni gomili. Skupaj se se bojevali, skupaj so padli, naj še skupaj počivajo, dokler jih ne zbudi trobente glas. O počivajte, junaki, mirno! Daleč počivate, dragi tovariši, od svoje domovine. S pogumom ste šli v boj, oboroženi ne le s puško in mečem, ampak mnogi tudi z rožnim vencem. Pripravljeni moramo biti ne le na boj, ampak tudi na večnost. O srečni, kateri so padli pripravljeni, — bil je kratek poslednji boj, sčlaval se njih duše iz te solzne doline v večno veselje. Sedaj nimajo nobenega sovražnika več. Naj jim bo tuja zemlja lahka!

V dežju smrtonosnih krogel in morilnih granat mislim često na svoje drage v mili domovini in na minule čase. Marsikateri prej ni znal ceniti svoje domovine ter bil z marsičem nezadovoljen. Toda kruta usoda nam je pokazala, kaj je trpljenje, zato je postal marsikak drug človek. Če se še enkrat vrnem, bomo bogati na izkušnjah. Jaz sem hvala Bogu zdaj zmiraj zdrav. Z Bogom do zmage Avstrije!

Naše misli o ljubi domovini.

Slovenski vojaki, doma iz mariborske okolice, nam pišejo:

Marsikatera družina, ki je še lani v družbi svojega očeta, svojega brata praznovala Sveto noč, se veselila pri lučicah božičnega drevesa, letos pa vzdihuje: kje je oče, kje je sin? Vse je poklical naš presviti cesar pod zastavo, pod orožje, braniti ljubo našo domovino. Poslovil se je oče od matere, ženin od neveste, hitela sta tja k svojim tovarišem na bojno polje, kjer se mora premagati naš ljuti sovražnik. „Tiha noč, sveta noč!“ Tiho plavajo nebeski glasovi čez bojno polje, tiho plavajo misli tja v ljubo domovino, tja v rojstni kraj, kjer se nahajajo njegovi ljubci pri lučici božičnega drevesa. V duhu se nahaja doma pri svoji ženi in otrocih. V duhu sliši mili glas domačih zvonov farne cerkve, ki naznanjajo, da se nam rodi naš Zveličar. Mi pa ostanemo tukaj na straži z napeto puško v roki, dokler ne udarimo našega sovražnika in dokler se ne uresniči glas: Čast bodi Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

Srečno Novo leto želijo vsem dobrim Slovincem in Slovenkam v domovini: Alojz Weis, doma iz Krčevine pri Mariboru; Gašper Fluher in Karl Kebrič, oba iz Kamnice pri Mariboru; F. Pečnik in J. Zehlf.

Italijane zebe.

Pismo slovenskih vojakov s koroško-italijanske meje:

Zimo že imamo dva mesca tukaj. Burja in sneg, to nam dela nadlogo. Na polentarja nimamo strahu, ker si itak ne upa k nam. Z granatami in šrapneli nas včasih oblega, pa teh smo mi že vajeni. Z infanterijo si ne upa naprej; mu menda ne diši naš svinec. Pol leta je že minilo, kar Lah tukaj zgoraj čepi, pa še ni nič pridobil. Ne gre tako lahko, kakor si je mislil, da bo samo šel naprej proti Celovcu. A zime Lah tudi ni navajen. Tukaj nismo daleč naražen, pa slišimo po noči, kako tožijo Lahi: „Fredo, fredo!“ (mrzlo). Daj vsemogočni Bog, da bo skoraj zmazala sovražnikova moč!

Tukaj na koroško-italijanski meji mi slovenski fantje stojimo, na polentarja prežimo in zvesto čuvamo prehode v slovensko domovino. Veselo Novo leto in skorajšnje veselo svidenje! Anton Brumen od Sv. Tomaža pri Ormožu; Martin Horvat od Sv. Petra pri Mariboru; Anton Marinič iz Janišberga pri Kapeli.

Bolgarsko bojišče.

Na bolgarskem bojišču, ali pravzaprav na bolgarsko-grškem bojišču, je najnovejše, da so Franco-

zi in Angleži ugrabili naše in naših zarjenznikov konzule in njih uradnike. Le bolgarski konzul baje ni ujet, ker jo je pravočasno popihal. Francozi in Angleži so upali, da bodo pri konzulih našli važne papirje, a so se motili, konzuli so par dni prej sežgali vse knjige in važnejše spise.

Kar se tice osebnih svobode konzulov in konzulatnih uradnikov, so bili francosko-angleški gospodje enkrat zopet premalo premišljeni. Mi in naši zagovorniki imamo tudi Francoze in Angleže na razpolago, ki lahko govorijo, dokler ne bo naših kanonov tam. Francoske, belgijske in ruske trdnjave so bile tudi nepremagljive, a so pripeljali naši fantje svoje topove pred nje in razrušile so se v prah.

Od Grčije bi bilo pričakovati, da se sedaj postavi odločno na noge. Ali se je to svobodna in samostojna država, v kateri tuji zapirajo uradnike držav, s katerimi ima prijateljske razmere? Toda Grčija je tako navezana na uvoz živil, da je težko pričakovati od nje odločnosti.

Francozi in Angleži se bahajo, da so pred Solunom nepremagljivi, ker so tako dobro utrjeni. Tavezniki imamo tudi Francoze in Angleže na razpolago, ki lahko govorijo, dokler ne bo naših kanonov tam. Francoske, belgijske in ruske trdnjave so bile tudi nepremagljive, a so pripeljali naši fantje svoje topove pred nje in razrušile so se v prah.

Ali in kdaj bodo naše ter bolgarske čete začele prodirati, o tem nimamo nobenih zanesljivih podatkov. Kar se piše in govori, je le ugibanje.

Naši uradniki v Solunu ujeti.

Francoski general Sarraill je v imenu četverosporazuma ugrabil naše, nemške, bolgarske in turške konzulatne uradnike, jih spravil na vojno ladjo, ter jih odpeljal v kako grško пристanišče ali pa na angleški otok Malta v ujetništvo. Kot vzrok je navedel, ker so začeli naši in nemški letalci metati v tabor pri Solunu bombe, za to je treba vse nevarne tujce odstraniti. S tem se je četverosporazum proglašil za pravega in edinega gospoda v Solunu. Solun ni več grški, ampak četverosporazumov. Grčija je sicer ugovarjala proti nasilstvu in kršenju njenih pravic, toda četverosporazum se ne ozira več na grške ugovore. Grška javnost je razburjena proti Francozom in Angležem.

Avstrija, Bolgarija, Turčija in Nemčija pa so dobile en vzrok več, da marširajo proti Solunu.

Zračni boji nad Solunom.

Naši in nemški letalci so dne 1. jan. bombardirali četverosporazumove postojanke pri Solunu. Nekaj ljudi je bilo ubitih. Drugi letalci so bombardirali sovražne postojanke pri Semboju in Kilindiru, ter ubili 7 angleških vojakov. Na to je francoski general Sarraill dal zapreti naše in zavezniške konzule v Solunu.

Solun nepremagljiva trdnjava

Italijanski listi pišejo, da se je francoski general Castelnau v pogovoru izjavil, da je Solun tako močno utrjen, da ga ni mogoče zavzeti. Skrbi ga le, da Soluna, te nepremagljive trdnjave, avstro-ogrške, nemške in bolgarske čete ne bodo napadle, sicer bi jih kot branitelj Soluna zelo toplo sprejel. Gospod Castelnau govori jako visoko. Toda visokim smrekam vihar vrhe lomi.

Mackensen v Sofiji.

Kakor poroča „Kölnische Zeitung“, je bival general Mackensen v Sofiji, kjer se je sporazumel z bolgarskim generalnim štabom glede vseh nadaljnjih vojnih podvzetij ter tudi glede ureditve vrhovnega poveljstva nad združenimi četami na Balkanu.

Poveljnik bolgarske macedonske armade, general Todorov, je izjavil, bročevalcu madžarskega lista „Az Est“: Z Mackensenom smo določili natančen načrt. Armada čaka na nova povelja. Fronta proti Francozom in Angležem je komaj 50 km dolga. Neverjetno je, da bi se mogle sovražne čete našemu napadu dolgo zoperstavljati.

Kralj Peter v Solunu

Kralj Peter se je iz Italije pripeljal pred Solun. Izstopiti baje noče. Ker niha več svoje zemlje, hoče biti vsaj blizu ostankov svoje armade. Srbske, sicer maloštevilne čete, ki so prispele v Solun, so pridružene in uvrščene v francoske polke.

Črnogorsko bojišče.

V izhodni Črnigori (prejšnjem sandžaku) stojijo naše čete še vedno na severnem bregu globoke reke Tare, severno od mesta Berane in izhodno od mesta

Plav. Da smo napadli Lovčen pri Cetinju, to izvemo dosedaj samo iz črnogorskih poročil.

Uradno razglasa črnogorska vlada, da je položaj vedno resnejši, ker primanjkuje živil in je dovoz nemogoč. Avstrijski podmorski čolni neumorno napadajo vse ladje, ki prihajajo na črnogorsko in albansko obalo.

Turška bojišča.

Ob Dardanelah nastopajo sedaj Turki napadalno proti Angležem. Boji so zelo srčiti, toda naša artilerija, ki je prišla Turkom na pomoč, opravlja zopet točno in vestno svoje delo.

V Mezopotamiji, kjer je bil po mnenju nekaterih pismoukov raj, se trudijo Turki, da bi pri Kut-el-Amari obkolili Angleže in jih zajeli.

O bojih za Egipt se nanovo razglasa, da je vožnja po Sueškem prekopu že ustavljena, ker je nevarna. Toda taka poročila je treba z opreznostjo sprejemati, dokler se nam uradno ne potrdijo.

Boji z Rusi v Kavkazu mirujejo.

Četverosporazumovi modrijani, ki slišijo velikokrat tudi travo rasti, prerokujejo, da se bo general Mackensen kmalu pojavil z veliko vojsko ali v Mezopotamiji, ali proti Egiptu. Pravijo, da miruje ofenziva proti Francozom, Rusom, Italijanom in pri Solunu. Za to je po njih mnenju verjetno, da bode Mackensen avstrijske in nemške čete zapeljal na bojišča v Malo Azijo. Naše mnenje je: Vse je mogoče, a verjetno ni, da bi naše čete šle v Malo Azijo, ker je turških dovolj. Turki k večjemu potrebujejo — poveljnike.

Angleži zapustijo tudi Seddil-Bahr?

Iz Carigrada se poroča: Vse gibanje angleških čet na polotoku Galipoli ima namen prikriti dejstvo, da se pripravljajo angleške čete na odhod tudi pri Seddil-Bahru, ki je zadnja angleška postojanka na polotoku Galipoli.

Nova vojna napoved Avstriji.

V naše zunanje ministrstvo je — glasom zasebnega poročila — došla vest, da je Esad paša v imenu Albanije Avstro-Ogrski napovedal vojsko.

Ako je to poročilo resnično, potem je svetovna vojska rodila eno smešnost več. Esad paša je že od nekdanj velik pustolovec, samo da ga svet še prej ni dobro poznal.

Cesarjeva zahvala armadi in mornarici.

Na novoletno voščilo armadnega vrhovnega poveljnika feldmaršala nadvojvode Friderika je cesar odgovoril s to-le brzjavko:

Globoko občutena novoletna voščila na bojiščih stoječe oborožene sile, katera ste mi ravnokar izrekli, so me globoko ganila. Vaš pogled na preteklo vojno leto mi da s ponosnim veseljem spoznati zaupanje, ki navdaja Mojo oboroženo silo v zavesti vseh teh uspehov, katere označuje naš in naših zaveznikov sedanji vojni položaj. Če se nam je tudi spomladaj postavil z Italijo zavratno nov sovražnik nasproti, so vendar hrabri branitelji na Tirolskem in Koroškem ter Moja junaška armada ob Soči kljubovali vsem njegovim naskokom. Z zavzetjem Belgrada po sijajno slavnem prekorachenju Donave in Save so naše in nemške armade ponele svoje zastave daleč na Balkan. Kamor se zdaj ozrem, vidim na kopnem in na morju, neomažno se bojevati svojo brambno silo na severu in na jugu, navdano s koprnenjem naprej. Zahvaljujem se toplotno vam za vsa čustva in zagotovila, ki ste mi jih izrazili, ter prosim nebo za blagoslov Moji brambni sili in za jekleni ščit in ostri meč domovine.

Franc Jožef m. p.

Vrhovni armadni poveljnik feldmaršal nadvojvoda Friderik je izdal nato armadno povelje, v katerem sporoča vsej vojski to zahvalo najvišjega gospodarja.

Sestanek nadvojvode Friderika z bolgarskim kraljem.

Savski most pri Belgradu se je zopet popravil, in promet slovesno otvoril. Slovesni otvoritvi je prisostvoval tudi nadvojvoda Friderik. Po slavnosti se je podal vrhovni poveljnik, feldmaršal nadvojvoda Friderik, s parnikom „Sophie“ v Smederevo, kamor je prisel iz Sofije bolgarski kralj Ferdinand v spremstvu obeh princev, Borisa in Cirila. Feldmaršal Friderik je izročil bolgarskemu kralju Ferdinandu novoletno pozdravno Negovega Velikanstva cesarja ter naše armade.

Us da naših vojakov v srbskem ujetništvu

Iz Rima se dne 3. jan. poroča: Dosedaj so spravili vse avstrijske vojake, ki so se nahajali v srbskem ujetništvu, na italijanski otok Asinaro, severno-zahodno od otoka Korzika. Za ujetnike se je poskrbelo v zadostni meri. Ujetniki so utrjeni, o-slabljeni in zamišljeni, toda veseli jih, ker je podnebje na tem otoku veliko ugodnejše, kakor v Srbiji. Ujetniki pripovedujejo, da se jim v Srbiji ni godilo dobro. Njihovo zdravstveno stanje je vobče povoljno. Njihovo obnašanje napram italijanskemu prebivalstvu je sicer prijazno, toda nezaupljivo.

Ruska princezinja za posebej mir.

Predsednik ruske poslanske zbornice (dume) Rodzianko je v proračunskem odseku naznanil, da je dobil pred tedni pismo v inozemstvu živeče ruske princezinje Vasilčikov, v katerem je ponudila svoje sodelovanje, da Rusija sklene z Avstrijo in Nemčijo posebej mir. Rodzianko je baje z ogorčenjem izročil pismo zunanjemu ministru Sasonovu. Pozneje je prišla princezinja sama v Petrograd ter je pri različnih osebah govorila za svoj načrt. Policija, ki je to princezinjo ves čas nadzorovala, jo je prišla, jo izgnala iz Petrograda ter ji določila za bivališče njen grad v južni Rusiji.

Vojska letos končana.

Italijanski poslanik v Parizu, Tittoni, je za Novo leto sprejel italijanske pariške naseljence ter izrekel upanje, da bo v novem letu vojska končana, in da bo leto 1916 prineslo Italiji in zaveznikom — zmago. Slabo bi bilo, ako bi gospoda Tittonija ravno tako varalo upanje na konec vojske, kakor ga boče gotovo upanje na končno zmago!

Splošna vojaška dolžnost na Angleškem.

Nakana sedanjega angleškega ministrstva, da se upelje za neoženjene moške splošna vojna dolžnost, razburja vso angleško javnost. Na eni strani uvidevajo, da je potrebna, na drugi strani pa se vsak boji za svojo in svojih svobodo. Posebno hudi so pa proti nameravani vojni dolžnosti Irce in delavci.

Toda tudi če upeljejo splošno vojaško dolžnost, se v sedanji svetovni vojski ne bodo mogli pokazati njeni uspehi. Angleški ministri gotovo tudi na to ne mislijo, ampak na bodočnost, toda sedaj je najboljša priložnost za upeljavo, ker je sila za vojaštvo in ker se Francozi in Rusi hudujejo, da morajo krvaveti za Angleže.

Potopitev parnika „Persia“.

V Sredozemskem morju je dne 30. dec. m. l. potopil nek podmorski čoln angleški parnik „Persia“, na katerem se je nahajalo 230 oseb, med njimi trije Amerikanci. Dva Amerikanca, med njima ameriški konzul v Adenu, sta se potopila, eden se je rešil. Večina oseb se je potopila, ker se je parnik v petih minutah po torpediranju potopil.

Predsednik severno-ameriških držav, Vilson, ki se je nahajal ravno na ženitvanjskem potovanju, se je vrnil v Vašington, da preišče slučaj. Amerika bo zopet delala težave. Ne ve se dosedaj, čegav je bil podmorski čoln.

Slovenske žrtve za domovino.

— Franc Brilej. Iz Prevorja pri Pilšanu se poroča: Umrl je infanterist Franc Brilej v najboljših letih svoje mladosti. Bil je krepak, korajžen in vedno vesel muzikant. V sosedščini je bil zelo priljubljen. Pogreb se je vršil dne 6. dec. Naj mu boče lahka domača zemlja!

— Janko Kloar. Iz Griž pri Celju se nam poroča: Dne 10. nov. 1915 je izdahnul na južno-zapadnem bojišču svojo mlado dušo za cesarja in domovino Janko Kloar, p. d. Bezjakov. Bil je izredno nadarjen, priden in pošten mladenič, up in ponos svojih starišev. Ubogi stariši! Umrl jim je lansko leto nenadoma takisto prični sin Miha in zdaj še ta! Edina še živeča dva brata sta tudi pri vojakih. Kako je naš Janko ljubil stariše, nam priča dejstvo, da se jih je na severnem, kakor tudi na južno-zapadnem bojišču vedno in redno spominjal. Ako je imel le količjak časa v strelnem jarku, napisal je vsaj par vrstic mami in očetu v izložbo. Se 23. oktobra jim je pisal to-le: „Oglašam se vam. Do zdaj sem še,